

Un record per a l'Àlex

Quan un fins demà es transforma en un "fins sempre"

Nadie queda indiferente cuando alguien conocido, o no, se nos va para siempre en la plenitud de la vida. Menos aún, si este alguien es compañero tuyo y, además, hijo de una compañera muy querida. Pero el destino de cada uno nadie lo sabe y nunca hubiéramos imaginado que la despedida de un día cualquiera de trabajo, "un hasta mañana" se convirtiera en "un hasta siempre".

Decirte, Àlex, que los que te hemos conocido nunca te olvidaremos. Vamos a recordarte como un chico extraordinario, simpático y alegre y pedirte, allá donde estés, que mandes fuerza a tu familia para caminar hacia adelante.

Anna Roca

Nomenaments

Josep M. Ibáñez i Romaguera
Director de Qualitat i
Desenvolupament
1 d'abril de 2003

Mercè Escrig i Mestres
Directora d'Infermeria
3 de novembre de 2003

Eva Martín i Sánchez
Adjunta a Direcció de Qualitat i
Desenvolupament
1 d'abril de 2003

Carta de la Feli

Segurament, la majoria de vosaltres no em coneixeu, però als que sí que em vau conèixer us dono les gràcies més grans per haver pogut compartir moltes hores junts.

Vaig entrar a treballar l'any 1976, al niu. Quins temps! Inoblidables per a mi. Després, a maternitat. Quins companys vaig arribar a tenir: l'Anna Roca, la Luci, la Maite Chakkalakal i molts més.

Segurament us preguntareu per què aquest escrit? Doncs bé, segons la llei, aquest any ja hauria de plegar, en faig 65, aleshores no vaig poder acomiadar-me de vosaltres ni celebrar els 25 anys (que ja em tocava), però diuen que *la mujer propone y Dios dispone*. Aquest és el meu cas, perquè quan em semblava que estava en una de les millors etapes de la meua vida, la salut em va fer una mala jugada i m'agradaria que les meves paraules poguessin ajudar alguna persona que ho necessiti. Una última cosa: us vull dir de tot cor que no he deixat mai d'estimar l'Hospital.

La meua malaltia vista per mi mateixa:

Normalment, quan es parla de la paraula càncer, la gent s'esgarrafa, però després de nou anys d'una experiència i ara quatre anys de la segona, jo em pregunto: sóc conscient? Toco de peus a terra?

La veritat és que jo, la paraula d'aquestes sis lletres no la dic gaire o més aviat mai. Em fa respecte (però no por). Es diu que amb experiències com aquesta les persones canvien, jo no pensava això, ja que no hauria pensat mai que em passés una cosa semblant.

Tota la meua vida he estat una persona difícil en tots els aspectes, ho reconec (no l'he tinguda fàcil), però jo encara me la feia més difícil. Ara, quan em sento bé, que també tinc temporades de tot, la plenitud que tinc no voldria que marxés mai. Tinc la sensació que gràcies al càncer he fet una de les millors carreres.

Feli Amiel
Caldes de Montbui
Juny de 2003

Renovació de càrrecs en el Patronat de la Fundació Hospital/Asil de Granollers

D'acord amb els Estatuts de la Fundació Hospital/Asil de Granollers, la composició del seu Patronat ha estat revisada de la següent manera: els patrons nats, que ho són per raó del seu càrrec o representació, cessen com a patrons en el moment en què cessen en el seu càrrec o en

aquella condició. Així, s'han incorporat a la Junta del Patronat de la Fundació Hospital/Asil de Granollers, el senyor Francesc Bellavista, com a representant de la Cambra de Comerç, i la senyora Rosa Maria Esteve, com a representant del Consell Comarcal del Vallès Oriental.